

Tot el que no diré

Però els llavis del vers són també muts.
Proven ara i adés —ales ardides
i pures— d'aixecar-se. Ai, estremides
clarors als ulls d'ocells alts i absoluts,

on s'eixamplen els plecs dels camps caiguts
i les ones de blau aprofundides!
El món, dins el sonet, hi té unes mides
i els moments hi són falsos, cecs i eixuts.

El vell record no sembla que hi respiri.
S'ha esbravat el meu somni entre el paper.
Els poemes són creus de cementiri.

Tanta d'absència, avui, busqui recer,
per sempre, al vers. Tot el que no diré,
tot el que no he dit, vull conduir-hi.

(Sonets de Balansat [1956])
Obres completes, vol. 3. LLibres del Mall